

blev valgt af Kommunalbestyrelsen i den største Købstad i Amtsraads kredsen; men man kunde vel ogsaa finde andre Veje. Det vil jeg ikke her gaa nærmere ind paa, men henskyde til Forhandling i Udvalget.

Det er ogsaa muligt, at der kunde være Tale om at revidere Loven paa andre Punkter. Jeg tror ikke, den trænger til Revision i Hovedsagen, men der kunde være underordnede Punkter, hvor den Erfaring, man nu har indhøstet i nogle Aar, kunde tilsige en eller anden lille Ændring. Jeg henstiller, at det Udvalg, der bliver nedsat, har sin Opmærksomhed henvendt ogsaa derpaa. Det er ikke urimeligt, at der vil tilflyde Udvalget Henvendelser fra de forskellige Kredse, hvor man har gjort Erfaringer om Lovens Virkninger.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, jeg med Glæde hører vil blive foreslaaet nedsat.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i det Udvalg, som det nu er bebudet vil blive nedsat. Samtidig vil jeg gerne til Behandling i Udvalget rejse Spørgsmaalet om Paataleretten og Appelretten. Naar det f. Eks. i Lovens § 14 hedder, at „enhver af Fredningsnævnet afsagt Kendelse kan af Ejeren eller andre i Ejendommen berettigede inden 4 Uger efter Kendelsens Afsigelse indankes for Overfredningsnævnet“, hvor langt gaar saa denne Appelret, naar det drejer sig om offentlige Ejendomme? Hvem er de berettigede? Naar der f. Eks. er Tale om, at en Kommune forsynder sig imod Lovens § 1, og Fredningsnævnet af en Kreds af Borgere ikke skønnes at opfylde sin Pligt overfor det offentlige, hvilken Ret nar saa Borgerne, og hvilke Midler nar de i Hænde til at faa Kendelsen indbragt for Overfredningsnævnet? Jeg tror, der er et Omraade her, som trænger til at klargøres noget, og det kan vi se paa i det Udvalg, som nu bliver nedsat.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for Modtagelsen af Lovforslaget. De forskellige Spørgsmaal, som nu er blevet berørt, vil jo nærmere kunne benandles i Udvalget. Jeg naaber, at det lykkes os at opnaa Enhed, saaledes at vi faar Lovforslaget fremmet, nelst saa nurtigt som muligt, idet det har vist sig, at de Regler, man har om Erstatningens Fastsættelse, faktisk har været meget uheldige.

Hvad angaar det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler omtalte, tror jeg, Situationen er den, at Kommunalbestyrelsen i saa Tilfælde har Afgørelsen og ingen andre, idet der alene tænkes paa de direkte interesserede, ikke paa dem, der repræsenterer andre. Men det vil vi nu kunne overveje i Udvalget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Frandsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 15 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2625.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Johannes Jensen: Jeg skal indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er jo en gammel Genganger, som siden 1917 hvert Aar har været forelagt her i Tinget, og der rejser sig egentlig kun det mere praktiske Spørgsmaal, om der ikke var Anledning til, naar vi skal have disse Forlængelser, at gaa over til en 2- eller 3-aarig Periode, fordi alle Forhold ude i Verden saavel som hos os rimeligvis i de første Aar vil stille sig saaledes, at vi ikke kan undvære denne Lov. Jeg stiller ikke noget Forslag derom, men jeg vilde egentlig finde det mest praktisk, om Lovens Gyldighed blev forlænget for mere end et Aar ad Gangen, selv om Udgifterne ved at faa den forlænget hvert Aar naturligvis ikke er uoverkommelige.

Martin Olsen: Da det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), som er